

DET FÖRSONANDE BLODET

En äldre jude kom och talade vid ett evangeliskt möte, avsett för judar i San Francisco, på våren 1898, och avlade följande märkliga berättelse om sin erfarenhet av Guds frälsande nåd:

”Det är nu påskveckan för judarna och då jag satte mig ner här, tänkte jag på hur judarna firar den. De måste rensa bort all surdeg från sina hem och äta ojäst eller sött bröd och ett stekt lamm. De besöker även synagogan och iakttar alla de föreskrifter som finns i Talmud. De flesta judar glömmer dock, att med allt vad de har, de likväl saknar vad Herren i första hand fordrar. Han sade inte: När jag ser att ni har rensat bort surdegen, eller när jag ser att ni äter osyrat bröd, jämte påskalammet, eller när jag ser er gå till synagogan, skall jag gå förbi er, utan hans ord är: ’När jag ser blodet skall

jag gå förbi er.' Kära bröder, ni kan inte sätta något som helst i stället för detta. Ni måste ha blod, blod, blod!"

När han upprepade ordet blod med ständigt ökad betoning, lyste en livlig eld i hans mörka ögon, och hans judiska åhörare skälvde av rörelse inför honom. Blod! Detta är ett häpnadsväckande ord för dem, som håller de gamla uppenbarelserna i vördnad men nu inte kan frambära några offer. Var helst de vänder sig i boken, möter dem fordran på blod. Men hur mycket de än söker, kan de inte finna det i den judiska gudsdyrkan, så- dan den utövas i dag.

Efter en stunds tystnad fortsatte den gamle mannen:

"Jag föddes i Palestina för nästan sjuttio år sedan. Som barn fick jag läsa Mose lag, psalmerna och profeterna. Redan tidigt be- sökte jag synagogan och lärde mig det hebreiska språket av rabbinerna. Till att börja med trodde jag att vår religion var den rätta, som jag blivit lärd, men när jag blev äldre och studerade lagen med djupare allvar, blev jag överraskad av att se vilken plats blodet intar i alla religiösa ceremonier enligt lagen, och inte mindre överraskad blev jag av att se hur blodet fattas i de judiska ceremonier som nu utövas. Åter och åter läste jag 2 Mos. 12 samt 3 Mos. kapitel 16 och 17. De senare kapitlen i synnerhet kom mig att bäva vid tanken på den stora försoningsdagen och den plats blodet därvid hade. Särskilt en vers ljöd i mina öron dag och natt, nämligen: "Ty blodet försonar genom det liv, som däruti är." Jag visste att jag hade brutit lagen. Jag behövde försoning. År efter år slog jag mig för bröstet den dagen och bekände mitt trängande behov av försoning, vilken skulle ske genom blod, men där fanns inget blod.

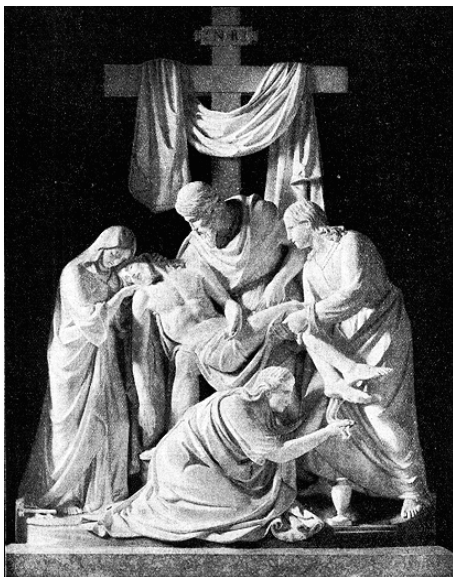
I min nöd vände jag mig slutligen till en lärd och aktad rabbin och öppnade mitt hjärta för honom. Han talade om

för mig, att Gud var vred på sitt folk. Jerusalem var i hedningarnas händer, templet förstört och en muslimsk moské stod nu på den helgade platsen. Den enda plats på jorden, där vi kunde utgjuta offerblod, enligt 5 Mos. 12 och 3 Mos. 17 kapitel, var orenad och vårt folk förskingrat. Detta var orsaken till att vi inte har blod i vår gudsdyrkan. Gud har själv stängt vägen vid utförandet av denna högtidliga gudsdyrkan, som skulle ske på den stora försoningsdagen. Vi tvingas därför nu vända oss till Talmud och förbli vid dess ledning i förtröstan på Guds barmhärtighet och fädernas förtjänster.

Jag försökte att lugna mig med det, men kunde inte. Något liksom sade mig, att lagen var oförändrad, även då templet var förstört. Inget annat än blodet kunde försona själen. Blod kan vi dock inte utgjuta till försoning någon annanstans än på den plats Herren hade utvalt. Därigenom är vi lämnade helt och hållet utan försoning. Denna tanke fyllde mig med fasa. I min nöd sökte jag råd av många andra rabbiner, men med samma resultat – jag hade endast en fråga: "Var skall jag finna det försonande blodet?"

Sedan jag fyllt trettio år, reste jag från Palestina och kom till Konstantinopel. Samma fråga ljöd ständigt i mitt sinne och en djup oro rörde sig i min själ över mina synder. En afton vandrade jag framåt på en av de smala gatorna i Konstantinopel och upptäckte där en skylt, som upplyste om att där hölls kristna möten för judar. Nyfikenheten ledde mig att öppna dörren och gå in. Just som jag satte mig ner, hörde jag en man säga: "Och Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från all synd." Detta var min första bekantskap med kristendomen. Jag lyssnade så att jag knappast kunde andas, då talaren fortsatte att förklara, att enligt Guds ord sker inte någon syndaförlåtelse utan blodsutgjutelse men att Gud hade

gett sin ende Son, Guds Lamm, att dö för oss och att alla som i sin syndanöd flyr till och förtröstar på honom får förlåtelse i hans blod. Detta var den Messias, som beskrivs i Jesajas 53 kapitel och vars lidande skildras i den 22 psalmen.

Kära bröder, jag hade nu till sist funnit det försonande blodet. Jag fick nåd att lita och förtrösta på det som min enda tillräckliga räddning och fann frid. Nu älskar jag att läsa Nya testamentet och se hur alla förebilder i lagen har blivit uppfyllda i Jesus. Hans blod har utgjutits för syndare. Det har tillfredsställt Gud, och det är det enda medlet till frälsning för såväl judar som hedningar.” –

Läsare, har du funnit detta försonande blod? Äger du inget annat till försoningsgrund än Guds Lamm, som har blivit offrat för oss?

Okänd författare

Texten tidigare publicerad i *Brevet från Litteraturmissionen*, 2/2013, s. 10-11, genom Henric Staxäng.

1. JAG VET ETT BLOD, SOM YMNIGT RANN Från Jesu varma hjärta, I detta blod min synd försvann Och all min nöd och smärta. Här finns det rum för var och en, Ty Jesus tvådde slakten ren I blod, i blod. Tänk, Jesu dyra blod!

2. JAG VET ETT KORS, INVID VARS FOT Jag ofta gärna dröjer; Där tystas otrossångens hot, Då blicken upp jag höjer. Ty uppå korsets helga stam Där blödde, dog Guds dyra Lamm För mig, för mig, Ja, Lammet dog för mig.

3. JAG VET EN VÄN SÅ KÄRLEKSFULL, Att han steg ned till jorden Och blev ett barn för barnens skull, För människor mänska vorden Blott för att frälsa syndare. Den vännen är min Frälsare, Min Gud, min Gud, Min Herre och min Gud.

4. JAG VET ETT HEM, ETT LJUVLIGT HEM, Vars glädje ej skall sluta. Där i Guds stad Jerusalem Skall Jesu brud sig luta Intill sin brudgum vit och röd, Som lever än, fast han var död. Mitt hem, mitt hem, Jag längtar, längtar hem.

5. JAG VET EN FRÖJD, EN HIMMELSK FRÖJD, Som ingen sorg skall störa; Ty varje synd är undanröjd, Blott jubel skall man höra; Ej larmar mera mörkrets här. Halleluja, snart är jag där Hos Gud, hos Gud En lycklig Jesu brud!

E. Kruse
Sång 243, SH 1948

Fjärde söndagen efter påsk

Himmelrikets medborgare i världen

”**S**edan Jesus hade sagt detta, såg han upp mot himlen och bad: 'Fader, stunden har kommit. Förhärliga din Son, för att Sonen må förhärliga dig. Du har gett honom makt över alla människor, för att han skall ge evigt liv åt alla dem som du har gett åt honom. Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus. Jag har förhärligat dig på jorden genom att fullborda det verk som du har gett mig att utföra. Fader, förhärliga nu mig med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till. Jag har uppenbarat ditt namn för de människor som du har tagit ut ur världen och gett mig. De var dina, och du gav dem åt mig, och de har hållit fast vid ditt ord. Nu har de förstått att allt vad du har gett mig kommer från dig. Ty de ord som du har gett mig har jag gett dem, och de har tagit emot dem och har verkligen förstått att jag har utgått från dig, och de tror att du har sänt mig. Jag ber för dem. Det är inte för världen jag ber utan för dem som du har gett mig, eftersom de är dina. Allt mitt är ditt och allt ditt är mitt, och jag är förhärligad i dem'” (Joh. 17:1-10).

Nåd vare med eder och frid ifrån Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

I detta inledande avsnitt av Jesu översteprästerliga förbön talar Jesus om lärjungarna, om de elva som var kvar vid av-

skedsmåltiden efter det att Judas gått för att förråda Jesus. Jesus säger att stunden har kommit, eller, som det heter på andra ställen i Skriften; tiden var inne. Tiden var inne för att Jesus skulle gå sitt lidande till mötes. Men Han skulle möta inte enbart lidandet utan också döden, uppståndelsen och himmelfärden. Tiden var inne för att frälsningsverket skulle fullbordas.

Först talar Jesus om ett dubbelsidigt förhållande. Han ber Fadern förhålliga Sonen så att Sonen kan förhålliga Fadern. Hur går det till? Hur blir Jesus förhålligad av Gud Fader?

Det är Fadern som av sin kärlek till människosläktet har sänt Jesus till jorden för att vara Frälsare. Jesus har redan blivit förhålligad genom att Han är Son, Guds Son, och genom alla de gudomligt härliga gärningar Han utfört under sin levnadstid på jorden. Men nu vid slutet av sin verksamhetsperiod blir Jesus förhålligad genom segern över döden, genom uppståndelsen och himmelfärden. Det är särskilt uppståndelsen, med innebörden evigt liv, och himmelfärden som Jesus avser genom att säga: "Fader, förhålliga nu mig med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till." Jesus har, från sin sida, förhålligat Fadern därigenom att Han har fullbordat det verk som Han fått i uppdrag att utföra av sin Fader.

Men vad innebär det att Jesus skall ge evigt liv åt alla dem som Fadern givit Honom? Har inte Fadern givit alla människor åt Sonen eftersom Jesus skulle dö för alla människor? Jo, Jesus har makten över alla människor. Det vill säga, frälsningen omfattar hela mänskligheten!

Men Fadern har i sitt allvisa råd beslutat att människorna, som allesammans blivit friköpta av Kristus, skulle personlig-

en få del av Hans frälsningsgärning genom tron. Därför talar Jesus om att Han ger evigt liv åt alla dem som Fadern givit Honom. De är alltså en mindre grupp än hela mänskligheten. Det beror på att Fadern inte tvingar frälsningen på någon utan Han vill att den enskilda människan skulle se Sonen och tro på Honom. Fadern vill att Sonen skulle bli förhärli-gad genom att människorna som Han frälsat skulle se fräls-ningen och dess enorma betydelse för dem och rikta sin tacksamhet och hedersbetygelse gentemot Jesus. Jesus för-klarar hur det går till när Han säger att det eviga livet är att känna Fadern och den Han har sänt, Jesus Kristus.

Men vad är det att känna Gud?

Observera Jesu uttryck: "Den ende sanne Guden". Det sät-ter genast en gräns. Att känna Gud är att känna Honom som den ende levande och verkliga Guden, med stort G, i motsats till alla andra gudar, med litet g, som allesammans är döda och påhittade, uppdiktade, avgudar, ingenting värda.

Att känna Gud är också att känna Honom som Skaparen, den som ur intet skapade allt, synligt såväl som osynligt.

Att känna Gud är att känna Honom som den Rättfärdige, den som inte kan tåla synd, den som är Rättvis, den som ut-kräver rätten genom sin oundvikliga dom.

Att känna Gud är att känna Hans kärlek till syndaren, Hans barmhärtighet, Hans vilja att rädda syndaren undan domen.

Att känna Gud är att känna Hans Son, Jesus som Kristus, som uttrycket också kan översättas.

Att känna Jesus är då att känna Honom som Messias, Kristus, den av Gud sända Frälsaren. Jesus är Guds kärlek till oss personifierad och konkret, påtagligt, uttryckt när Sonen antog människogestalt.

Att känna Jesus är att i herdarnas ställe gå till krubban för att se den nyfödde Frälsaren. Att i synderskans ställe gråtande kyssa Jesu fötter, att i Petrus ställe säga "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord"! Att i den botfärdige rövarens ställe höra Jesu ord; "Sannerligen säger jag dig: i dag skall du vara med mig i paradiset."

Framför allt, att känna Jesus är att tro att det var mina synder Han bar uppå korsets trä, att jag därmed är befriad från syndastraffet och äger det eviga livet. Denna kännedom eller kunskap ges oss endast i Guds heliga Ord, Bibeln, den heliga Skrift.

Sedan säger Jesus att Han har uppenbarat Guds namn för lärjungarna. Vad innebär det?

Johannes sa det redan i början av sitt evangelium: **"Ingen har någonsin sett Gud. Den enfödde, som själv är Gud och är hos Fadern, har gjort honom känd"** (Joh. 1:18).

Det Guds namn som Jesus har uppenbarat och som bäst uttrycker vad Gud är, är Fadersnamnet. När Jesus här ber tilltalar Han Gud med benämningen Fader och sig själv såsom Son. Gud är den barmhärtige, kärleksfulle, sig själv utgivande och uppoffrande Fadern som gör allt för sina barn. Detta har Jesus uppenbarat genom allt som han talade och utförde här på jorden till förmån för oss människor, därför att i allt detta utförde han just Faderns vilja och gärning.

Det som Jesus utförde är en uppenbarelse som avser att för lärjungarna beskriva Fadern så att de kan tro på Honom och Hans gärning genom Jesus. Det är på detta sätt som Gud har tagit lärjungarna ur världen och givit dem åt Jesus. De är alltså fortfarande i världen men inte av världen, som Jesus också säger några verser senare: **"De är inte av världen, liksom inte heller jag är av världen"** (Joh. 17:16). Lärjung-

arna är inte av världen (härstammar inte av världen, är inte tillhöriga världen) därför att Gud har utvalt dem till lärjungar och genom Jesus uppenbarat sitt namn för dem, så att de kommit till tro på Gud sådan som Han uppenbarade sig i Jesus.

Därför är det riktigt att dessa lärjungar var Guds, tillhöriga Gud. Gud hade bestämmanderätten över dem och gav dem åt Jesus till att vara Hans lärjungar.

En följd av detta Guds handlande med lärjungarna var att de har hållit fast vid Guds Ord. Vad är det att hålla fast vid Guds Ord? Kan det vara att hålla fast vid Guds Ord om man anser att kyrkorna har rätt att i varje tid omvärdera och omtolka Skriftens Ord enligt den tidens värderingar? Är alltså Gudsordet tidsbundet? Hur gjorde Jesus? Hur förhöll Han sig till lagen (dvs. till de 10 buden) som blivit given ca 1500 år innan Hans födelse?

Detta framgår tydligt bl.a. i Jesu s.k. Bergspredikan, t.ex. i Matt. 5:17-20: **"Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har inte kommit för att upphäva utan för att fullborda. Amen säger jag er: Innan himmel och jord förgår, skall inte en enda bokstav, inte en prick i lagen förgå, förrän allt har skett. Den som därför upphäver ett av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall kallas den minste i himmelriket. Men den som håller dem och lär människorna dem, han skall kallas stor i himmelriket. Jag säger er att om er rättfärdighet inte går långt utöver de skriftlärdas och fariséernas, skall ni inte komma in i himmelriket."**

Om nu Jesus kallar den som upphäver ett av de minsta buden för minst i himmelriket, hur skall det då gå för dem som upphäver de största buden och rentav centrala kristna

trossatser såsom Kristi födelse av en jungfru och Hans kroppsliga uppståndelse från de döda? För att inte nämna kvinnoprästfrågan och homofrågan? Vad innebär detta upphävande annat än ett åsidosättande av den språkligt ursprungliga (ordalydelsen) betydelsen av Gudsordet, till förmån för en av syndfullt mänskligt förnuft dikterad betydelse, som dessutom står stick i stäv mot den ursprungliga Gudomligt inspirerade betydelsen.

Skriftens ordalydelse skall vara det som dikterar vår förståelse!

För att lärjungarna skulle kunna gå in i himmelriket krävdes en rättfärdighet som gick långt utöver de skriftlärdas och fariséernas. Och hur går det när Jesus skärper buden?, t.ex. i de följande verserna ur Bergspredikan: **"Ni har hört att det är sagt till fäderna: Du skall inte mörda. Den som mördar är skyldig inför domstolen. Jag säger er: Den som är vred på sin broder är skyldig inför domstolen, och den som säger till sin broder: Ditt dumhuvud, är skyldig inför Stora rådet, och den som säger: Din dåre, är skyldig och döms till det brinnande Gehenna"** (Matt. 5:21-22).

Eller som vi bekänner i syndabekännelsen: "Vi har syndat med tankar och ord, gärningar och försummelser."

Vad Jesus menar med att lärjungarna hållit fast vid Guds Ord förklarar Han två meningar senare i vår text: **"Ty de ord som du har gett mig har jag gett dem, och de har tagit emot dem och har verkligen förstått att jag har utgått från dig, och de tror att du har sänt mig"** (v. 8).

Här ser vi då först att Jesus har uppenbarat Guds namn, dvs. uppenbarat Gud själv på så sätt att Han har förkunnat det Ord som Gud har gett Honom. Jesus uppenbarar Guds vilja genom att göra Hans vilja i Ord och gärning.

Lärjungarna har hållit Guds Ord därigenom att de, för det första, har tagit emot det, för det andra för att de verkligen har förstått att Jesus är utgången från Gud och för det tredje därigenom, att de tror att Gud har sänt Jesus. Här skall vi lägga märke till att alla dessa tre ting: 1: att ta emot, 2: att förstå, 3: att tro, är det sätt genom vilket Gud tar lärjungarna ur världen.

1. Det är alltså Gud som ger förmågan att ta emot Guds Ord. Då Gud själv har gett sitt Ord åt Jesus och Han har gett oss Ordet vidare i oförändrad, ursprunglig gestalt, så är det väl självklart att vi inte har rätt att upphäva eller ändra, vare sig till eller ifrån, eller ge det en annan innebörd än den ursprungliga.

Så intygar ju Jesus i Uppenbarelseboken (22:18, 19): **”För var och en som hör profetians ord i denna bok betygar jag: Om någon lägger något till dessa ord skall Gud på honom lägga de plågor som det är skrivet om i denna bok. Och om någon tar bort något från de ord som står i denna profetias bok, skall Gud ta ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden, som det står skrivet om i denna bok.”**

Här talas om denna profetias bok, men den kristna kyrkan har alltid uppfattat Orden såsom avseende hela Skriften. Det är ju självklart att Gud, den helige Ande, inte kan ge en förklaring eller uppenbarelse vid ett tillfälle i historien och sedan, vid ett annat tillfälle, även om det är flera tusen år senare, ge en helt annan uppenbarelse som rentav är motsatt den första.

Att hålla Gudsordet är alltså att ta emot det och tillämpa det i sitt eget liv i den ursprungliga form och ordalydelse som det gavs åt oss.

2. Det är Gud som ger det förstånd som inser att Jesus är utgången från Gud. Det mänskliga förnuftet är i sig självt, av naturen, helt fördärvat när det gäller andliga ting såsom att inse att Jesus är Guds Son. Vi skall alltså inte förundra oss över att människor inte tror på jungfrufödelsen eller att Gud själv, i mänsklig gestalt, gick på vår jord. Många är även de som inte tror på Jesu under och kraftgärningar. Och ytterligare är de många som inte tror på att Gud själv, i Jesu gestalt, dör på korset och uppstår på tredje dagen ifrån de döda.

Orsaken till otron är ofta det mänskliga förnuftet, som inte kan acceptera det övernaturliga, om det inte kan bevisas med moderna inomvärldsliga experiment. Eftersom det naturliga förnuftet inte ser jungfrufödslar, undergärningar eller uppståndelser från de döda kan det inte acceptera om sådant hävdas beträffande Jesus, Guds Son.

Men många troende kristna har fått ett förstånd som blivit pånyttfött med en insikt som gläder sig åt och förundras över Guds nåderika handlande med oss däri att Han låter sig födas av en jungfru. Det förnuftet inser att alla Jesu undergärningar är sanna och återgivna i Guds Ord exakt som de skedde. Det förnuftet inser också att det var Gud själv som i Jesu gestalt dog på korset för våra synders skull och uppstod, enligt Skrifterna, på tredje dagen till ett evigt liv med förhärslig kropp.

3. Och det är också Gud som ger den tro som ser Jesus som den frälsning som Gud har sänt. Den frälsande tron är också någonting som människan inte kan ta åt sig, utan den är en gåva, given av Gud. Det måste också poängteras att den gåvan är oförtjänt!

Det finns ingenting hos oss, vare sig egenskaper, förutsättningar eller prestationer som skulle kunna motivera Guds gåva. Den är given av kärlek och barmhärtighet och nåd endast. Det har så behagat Gud att ge oss den tro som griper om Jesus såsom Frälsaren. Det är ofattbart att Gud har älskat människosläktet så mycket att Han sänt sin enfödde Son, Jesus, för att försona det med Gud. Det är ännu mer ofattbart att Han behagat skänka oss tron på Jesus som, inte endast världens Frälsare, utan min och din Frälsare.

Summan av detta är som Jesus säger det: **”Nu har de förstått att allt vad du har gett mig kommer från dig”** (v. 7). Så sa Jesus om de elva lärjungarna!

Vad har detta att göra med oss dagens sentida lärjungar? Allt! Allt som Jesus här sa om de elva gäller också oss. Därför att vi är också kallade till lärjungaskap hos Jesus. Det blev vi i dopets stund då prästen tecknade korsets tecken över oss och sa: ”Tag det heliga korsets tecken i ditt ansikte och på ditt bröst till ett vittnesbörd om att Jesus Kristus, den korsfäste, har återlöst dig och kallat dig att vara Hans lärjunge.”

Så kan du som läser detta vara förvissad om att du är friköpt och återlöst genom Jesu försoningsdöd. Den blev du delaktig av i dopet och den får du igen del av i nattvarden lekamen och blod, och genom dessa medel är du också kallad till att vara en Jesu lärjunge.

Genom dopet och nattvarden som förmedlat åt oss Guds gåvor; syndernas förlåtelse och evigt liv, och genom den tro som griper om dessa gåvor som verkliga och sanna, är också vi tagna ur denna värld som skall förgås, och i stället inplanterade i det eviga livet, Guds rike, som förblir när allting annat förgås.

Vi kan alltså säga att Gud genom dopet tagit oss ut ur världen och givit oss åt Jesus. Han har i sin tur, genom Ordet, det evangelium som i vårt liv förkunnats för oss, uppenbart för oss Guds namn. Vi har genom det predikade Ordet lärt känna Guds nåd och barmhärtighet och vilja. Detta har Han gjort genom att förkunna för oss allt det som Fadern lät utföra för vår skull genom Jesu människoblivande, Hans liv, död och uppståndelse.

I dag låter Jesus fortsättningsvis förkunna Gudsordet för oss och vi har tagit emot det. Det låter kanske märkligt att säga att vi har tagit emot Ordet, men det som avses är inte någon vår gärning utan en Guds gärning med oss som tillräknas oss.

Detta att Gud har tagit oss ut ur världen och givit oss åt Jesus är en fortgående handling. Gud måste ständigt bevara oss i sitt rike. Så länge vi lever i vår kropp och här i världen blir vi ständigt lockade och förledda till att gå vilse. Det är djävulen, världen och vårt eget kött som förleder oss till synd på många sätt. Därför ber Jesus några verser senare: **"Helige Fader, bevara i ditt namn dem som du har gett mig,"** (v. 11b), och lite senare: **"Helga dem i sanningen, ditt ord är sanning"** (v. 17).

Till den fortgående handlingen hör att Gud själv, genom den helige Ande, verkar vårt mottagande av Guds Ord.

Det är alltså största nåd som möter oss därigenom att Gud genom sin Sons ställföreträdande lidande och död friköper oss från syndastraffet. Det är vidare största nåd att Han ger oss tron på att vi äger syndernas förlåtelse och det eviga livet. Det är ytterligare största nåd att Han uppehåller denna tro hos oss, så att den bär genom livet och genom den kroppsliga döden till paradiset.

Du som läser och tror detta får vara förvissad om att Gud också idag ger dig sin trosgivande och trosstärkande nåd i bevarande syfte. Och om du ännu är tvekande får du vara förvissad om att Gud vill väcka tron på att också du var medräknad i Kristi död, och att du redan i dopet fick del av syndernas förlåtelse och det eviga livet och att dessa gåvor fortfarande gäller; de är verkligen dina egna, av samma nåd!

Den helige Ande verkar genom Ordet också på vårt förstånd så att det förmår inse att Jesus är utgången från Gud i betydelsen född av Gud genom en människa, så att Jesus är både sann Gud och sann människa. Detta är ju annars något som det naturliga människoförnuftet inte kan omfatta. Det har vi ju sett de senaste åren av alla angrepp på den kristna tron. Det går inte att säga att man tror på Gud samtidigt som man förnekar t.ex. Jesu gudomliga avlelse i en jungfru!

Gud, som genom sin helige Ande, skapar tron hos oss, skapar också om vårt förstånd så att det kan acceptera sådant som annars verkar omöjligt och otänkbart. Att Jesus säger att lärjungarna verkligen, eller i sanning, som det heter i 1917 års översättning, har förstått att Jesus är utgången från Gud, innebär just detta att sanningen, den sanning som också får diktera vårt förstånd, endast kan förmedlas av den helige Ande genom Guds Ord.

När den helige Ande ger oss tron på att Gud har sänt Jesus så betyder det att vi tror på Jesus som den av Gud sända Frälsaren. När Jesus uppenbarar Guds Fadersnamn, då uppenbarar Gud Sonens namn så som det enda namnet givet till människors frälsning.

Att Gud sänder Jesus betyder ingenting annat än att Gud sänder den frälsning som Han har berett redan innan världens grund var lagd. Jesus ingår i Guds sändning, lärjungar-

na ingår i Guds sändning, vi ingår i Guds sändning. **”Liksom du har sänt mig till världen, så har jag sänt dem till världen”** (Joh. 17:18). Vi är sända, vi är lärjungar, vi är missionärer.

Vad skall vi då göra i detta uppdrag?

Guds Ord blev kött och tog sin boning ibland oss i Jesus Kristus. Allt vad Han gjorde och sade var så som Gud sade Honom. Jesus gav alltså Guds Ord vidare: ”Ty de ord som du har gett mig har jag gett dem” (v. 8).

Följaktligen skall vi ge vidare det Ord som vi har fått av Jesus. Det vill säga, det är det samma Gudsordet som Jesus har fått. Då vi genom ord och gärning förkunnar Guds Ord för människorna kan också trons under ske verkat av den helige Ande. Det betyder att människorna tar emot Ordet, verkligen, i sanning, förstår att Jesus är utgången från Gud och tror att Gud sänt Jesus till deras frälsning.

Så må vi också i dag hålla Guds Ord, genom att sätta tro till det Guds Ord som rent och klart förkunnas för oss och i nattvarden rätt förvaltd utdelas åt oss till att äta och dricka. För genom dessa medel förmedlar Gud till oss sina nådegåvor av förlåtelse, liv och salighet.

Må vi i tro ta emot den Kristus som är sänd till vår frälsning, så att Han skulle få sända oss till att föra Gudsordet vidare till alla de människor som Gud ännu vill uppenbara sitt namn för.

Tord Carlström

1. *Se, Kristus fullkomnat Guds heliga lag* Och världen förlössat från nöd. O låt oss nu fröjdas och sjunga var dag: Vår synd han tog bort i sin död!

2. *Se, nu är det öppet för vilka som helst* Att in i det helgaste gå, Ty blodet har runnit och världen är frälst. O syndare, akta därpå!

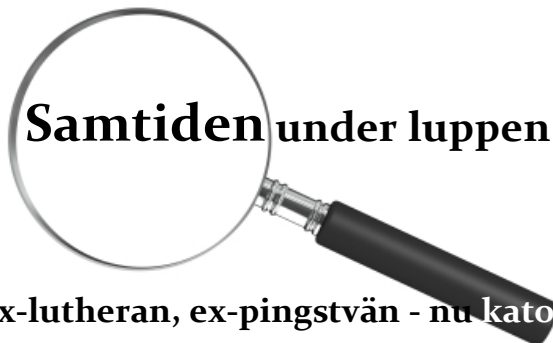
3. *Tack vare dig, Jesus, som offrade dig* I döden och frälste mig där! Din lydnad nu gäller till frälsning för mig. Allt eget förbannat blott är.

4. *O själ, släpp din strävan, din bättring, din bön,* Som trosgrund den värdelös är. Tag Sonens förtjänst, den är härlig och skön, I den är du helig och skär.

5. *I den är du salig, i den är du täck,* Den grunden har Gud för dig lagt. I den står du fri varje skrynka och fläck, Så Herren har tydligen sagt.

6. *Låt ordet nu gälla och tro som det står,* Ej finnes en säkrare grund. Lev salig i Jesus tills hembud du får, Ja, salig var dag och var stund!

C. F-m.; A. Hydén
Sång 77, SH 1948

Samtiden under luppen

Ex-lutheran, ex-pingstvän - nu katolik

Att Ulf Ekman tillsammans med sin hustru har beslutat lämna Livets Ord och ansluta sig till katolska kyrkan kom som en fullständig överraskning för de flesta. Men de som följt med händelserna de senaste åren har lagt märke till en tydlig förskjutning. Att det skulle resultera i något så dramatiskt som att de konverterar till katolska kyrkan hade kanske inte många räknat med. Enligt honom själv har han i femton års tid förespråkat ett närmande kyrkor emellan. Många tänkte väl sig att Ulf Ekman upprättade kontakter till andra samfund mera med tanke på att göra Livets Ord mera "rumsrent". Enligt honom själv har det stört honom under många år att den synliga kyrkan är delad. Han medger själv att han bidrog till denna splittring genom att grunda Livets Ord. Med tanke på att han vill minska splittringen så borde han ju försöka få till stånd en samgång mellan katolska kyrkan och Livets Ord, vilket han sagt att han absolut inte strävar till. Att han nu konverterar är hans personliga beslut.

Många rörelser har börjat med ett skarpt avståndstagande men sedan efter någon tid tonat ner kritiken av det sammanhang som man ville vara en motvikt eller komplement till.

Påvens roll

Som en viktig faktor i enhetssträvandena ser han påven. I den teologiska tidskriften *Keryx* tog han senaste höst upp frågan om behovet av en läroauktoritet som kunde avgöra vilken tolkning av de bibliska texterna som är den rätta. Vilken läroauktoritet skulle det vara? På den frågan ger han ett tveklöst svar att påven skulle vara det bästa uttrycket för en sådan auktoritet. Han vidhåller dock att *Sola Scriptura* innebär att Skriften är den främsta auktoriteten.

Kort sagt ger han som förklaring till övergången: ”Jag behöver sakramenten [alla sju?], jag behöver ämbetet, jag behöver Kyrkans auktoritet. Jag behöver påven. Jag behöver den tradition som de förvaltar. Jag behöver Kyrkan för min egen frälsning. Så det är djupt personligt.”

Redan med liten kunskap om Livets Ords teologi så förstår man att det här är något helt annat.

Behövs organisatorisk enhet?

Räcker det inte med att vi älskar varandra? Behövs också en organisatorisk enhet? Ekman säger att den synliga konkreta kyrkan har en historisk kontinuitet från Jesu och apostlarnas tid genom hela historien. Bland alla de kristna grupperingar som finns började han förstå att autenticiteten och fullheten av denna Kyrka och dess konkreta uttryck igenom historien finns [enbart?] i den katolska kyrkan.

Inflytelser och konsekvenser

Ulf och Birgitta Ekman nämner främst två personer som har haft ett stort inflytande på deras vägval. Den ena är den svenska katolska biskopen Anders Arborelius. Hans liv och exempel har betytt mycket för dem efter att han blev biskop i december 1999. Den andra är karmelitmunken Wilfrid

Stinissen som också betytt mycket för att forma Göran Skyttes syn på kristendomen, vilket kommer fram i boken de skrev tillsammans, en bok som präglas starkt av katolsk teologi.

Återstår att se vilket inflytande paret Ekmans val kommer att ha på de andra i Livets Ord. Tydligt är det inte så många som följer efter. I Livets Ord upplever man att man blivit bedragen. Man förstår det så väl. Det var Ulf Ekman som grundade och ledde Livets ord i 30 år. Nu hoppar han av. För dem som blir kvar känns det som om de skulle ha förlorat fotfästet. De flesta kommer antagligen att stanna kvar medan några söker sig till andra samfund.

Varför just Rom?

Man kan undra varför man tar det stora hoppet tillbaka till Rom eller ortodox tro i stället för tillbaka till en bekännelse-trogen lutherdom? Den lutherska bekännelsen är ju inte lika med dagens folkkyrkor. Är det just det som Ulf Ekman upplevt att den katolska kyrkan är beständig och att lutherdomen är en parentes? En stor del av lutherdomen idag har en liberal syn på Skriften medan de konservativa har en konservativ syn på Skriften.

Martin Luther betonar att man inte kan känna igen Kristi kyrka genom att se på fromma människor trots att varje lokal församling på sitt sätt representerar den osynliga kyrkan. Kyrkan finns där Ordet förkunnas rent och klart och där sakramenten förvaltas på rätt sätt. Andra kännetecken är nycklamakten, ämbetet, gudstjänsten och korset (martyriet). Alla kännetecken går tillbaka till Ordet och bekännelsen. Också korset/lidandet är det lidande som är förknippat med Ordet och bekännelsen.

Ekumeniken

Vad vinner man på att några få går över till Rom? Det finns många fler kristna samfund i världen. Är det en realistisk tanke att alla kristna samfund skulle förenas under påven? Vilket samfund eller gemenskap man väljer att tillhöra är vars och ens val.

Paret Ekman säger sig känna igen mycket i den katolska kyrkan, sådant som de inte vetat om. I sin förtvivlan över att den kristna kyrkan är splittrad har man i olika sammanhang betonat det som förenar för att överhuvudtaget komma till rätta med konflikten. Ser man på konflikterna i urkyrkan så var det speciella frågor som splittrade. Det mesta kunde vara gemensamt. På samma sätt var det under reformationen. Våra lutherska bekännelseskrifter framhåller allt det som man är enig om och sedan det som man inte är enig om. Det är det som inte förenar som är det stora problemet. På samma sätt är det med falsk och sann lära. Det är det falska som måste avslöjas och motarbetas. Apostlarnas verksamhet gick till stor del ut på att rätta till missförhållanden och motarbeta falsk lära.

Ulf Ekman förespråkar en ekumenik som inte tar hänsyn till den lära som har överlämnats till alla de heliga och som vi ska kämpa för att den bevaras ren och de facto förkunnas rent. Sedan är det ju en annan sak att den katolska kyrkan är ganska så splittrad.

På väg

Alla förstår vi att det inte varit en lätt tid för paret Ekman. Alla uppbrott är smärtsamma och i synnerhet det här eftersom de måste omvärdera en hel del av det trosinnehåll de hittills byggt sitt liv på. I nättidningen *Charisma Magazine*

den 18.3. 2014 säger de att de inte vet hur den andliga vandrigen kommer att sluta - de är som Abraham och Sara på vandring.

Boris Sandberg

Corpus Christi – ungdomskonferens för fördjupning i lutherskt kyrkoliv

Somrarna brukar vara högsäsong för många kristliga rörelser. Under somrarna ordnas konferenser, läger och fester där folk från spridda orter samlas till gemensam bön, för att ta del av undervisning, och för att träffa människor som man kanske till vardags inte har möjlighet att träffa. Ett av sommarens lutherska evenemang är Corpus Christi -konferensen som sedan år 2009 ordnas på olika platser i Sverige och Finland.

Målsättningen med evenemanget är enligt konferensens nätsida (www.corpuschristi.se) att leda ungdomar in i evangelisk-lutherskt kyrkoliv. Detta sker förutom genom föredrag och seminarier också i praktiken genom de bönestunder och högmässor som ordnas under konferensens gång. Bönestunderna ordnas i form av tideböner, där bland annat psaltarpsalmerna har en central plats. Föredragen hålls av en inbjuden huvudtalare som fått i uppdrag att undervisa kring något tema.

Corpus Christi har en internationell prägel. En målsättning är att genom att samlas också kunna på en luthersk grund överbygga klyftor som orsakats av till exempel språk- eller nationalitetsskäl. Konferensen har ordnats i Sverige och Finland (i Kristinestad 2011 och i Åbo 2013), men deltagarna har kommit från olika håll i Europa och från Nordamerika. Programmet under konferenserna hålls till största delen på

engelska, men tillgång till översättning finns under flera föredrag och seminarier.

Konferensernas teman har ändrat från år till år, liksom också talarna. Årets Corpus Christi-konferens ordnas i Sätilla, lite utanför Göteborg i Sverige, i månadskiftet mellan juni och juli. Temat för årets konferens är ”Thus Says the Lord” (”Så säger Herren”) och huvudtalare för konferensen är amerikanen Jonathan Fisk som är präst inom det lutherska samfundet Missourisynoden.

Otto Granlund

Och satte sig på var och en av dem. Och de uppfylldes alla av den helige Ande (Apg 2:3-4).

LÅT OSS HÄR LÄRA OCH VÄL FATTA, vad den Helige Andes ämbete är. Du hör här, att Han kommer ned och uppfyller lärjungarna, som förut satt där i sorg och fruktan, gör deras tungor brinnande och upptänder dem, så att de blir modiga. Han predikar fritt om Kristus och fruktar inte för något. Där ser du klart, att Hans ämbete inte är att göra lagar. Men Han är en sådan Ande, som i hjärtat inskriver och skapar ett nytt mod. Människan blir då frimodig inför Gud, fattar kärlek till Honom. Med glatt sinne tjänar hon sedan andra människor. Men hur skapar Han en sådan hjärtats förvandling och nyfödelse? Jo, Han predikar om Herren Jesus Kristus, som Kristus själv säger: När Hjälparen kommer — — sanningens Ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig, Joh. 15:26. Nu vet vi, att evangelium, som Gud låter predika i världen, säger till var och en, att Gud därför har sänt sin käre Son i världen, emedan ingen kan bli from genom lagen. Han skulle dö och utgjuta sitt blod för våra synders skull,

eftersom vi inte kunde bli fria från dem genom våra egna krafter och gärningar.

Men det räcker inte att predika detta. Det måste också bli trott. Därför ger Gud den Helige Ande, som inpräglar denna predikan i hjärtat, så att den fastnar där och lever. Det är verkligen sant, att Kristus har upprättat allt, tagit bort synden och övervunnit allt ont. Skatten ligger där samlad på ett ställe, men den är inte därför överallt utdelad eller mottagen. Skall vi ha den måste den Helige Ande komma och inge oss i hjärtat att vi tror och säger: jag är också en, som skall ha detta goda. Var och en som i evangelium hör det bjuds och kallas av Kristus till en sådan nåd. Han säger: Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila, Matt. 11:28.

* * *

OM VI NU TROR, ATT GUD HAR HJÄLPT OSS OCH GIVIT OSS EN SÅDAN SKATT, kan det aldrig slå fel, att människans hjärta med glädje måste vända sig till Gud, upplyfta sig och säga: Käre Fader, är det din vilja, att Du bevisar mig så stor kärlek och trofasthet, som inte kan skattas högt nog, så vill också jag av hjärtat älska Dig, gärna och med glädje göra, vad Du vill. Då ser vi inte på Gud med sneda ögon, tänker inte, att Gud skall förkasta oss, som vi gjorde förut, innan den Helige Ande kom. Då kände vi inte någon godhet, kärlek eller trofasthet utan endast vrede och Guds onåd. Men när den Helige Ande inpräglar detta i hjärtat, att Gud är vänligt och nådigt sinnad, då blir hjärtat glatt och oförskräckt, så att det för Guds skull gör och lider, vad det får göra och lida.

Du skall alltså lära känna den Helige Ande så, att du vet, vad Han givits till, och vad Hans ämbete är. Det innebär att Han skänker och genom evangelium förkunnar oss skatten

Kristus. Han ikläder och ger dig Honom i ditt hjärta, och Han är din egen. Men här skall man också veta, att den människa, som har den Helige Ande, blir inte genast fullkomlig, så att hon ingenting känner av lagen och synden och är alldeles ren. Nej, trons människor känner visst av synden och fruktar för döden. Men de har en Hjälpare, den Helige Ande, som tröstar och stärker dem, tills Han helt fullbordat, vad Han begynt i dem, då de inte mer skall känna något elände.

Ett ord av Luther ur Spis och föda